

„Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeeancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: **Miluieste-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.**” (Matei 15, 21-28)

Evangelhia de astăzi vorbește despre uimitoarea pildă de stăruință pe care a dat-o o femeie de rând, și aceea dintre păgâni. Fie această pildă foc viu în cugetul tuturor celor ce zic că sunt credincioși, dar sunt învârtoșați și reci la inimă ca piatra.

Domnul, așadar, pleca de la cei binecuvântați și Se îndrepta către cei blestemați. De ce? Pentru că cei binecuvântați uitaseră de Dumnezeu și astfel ajunseseră blestemați, iar dintre cei blestemați unii mărturisiseră pe Dumnezeu și ajunseseră binecuvântați.

Priviți acum la credința cea mare a femeii cananeence. A ieșit în întâmpinarea Domnului; L-a chemat: Doamne! și: Fiul lui David! Auzise, fără îndoială, despre acest Hristos Făcător de minuni, pentru că faima Lui se răspândise până departe, la popoarele învecinate. Vedeți că femeia nu-i spune Domnului: „Ai milă de fiica mea”, ci „Ai milă de mine!” Fiica acestei femei era nebună, era chinuită de diavol; mama însă a cerut milă pentru ea însăși. De ce? Pentru că fiica, în nebunia ei, nici nu mai știa de sine; nici nu-și mai dădea seama de grozăvia chinurilor pe care le încerca, precum își dădea seama mama. De aici se vede și dragostea cea mare a acestei femei pentru copilul ei. **Mama suferea de răul fiicei de parcă ar fi fost al ei. Cel care are milă de fiica ei, de ea are milă, de nefericita mamă.** Cum să ai milă de ea fără să ai milă de fiica ei? Fără îndoială că nebunia fetei îndurera întreaga casă, pe toate rudele, pe toți prietenii. Se poate să fi avut pe suflet și vreun păcat pentru care să se fi abătut asupra fetei asemenea nenorocire. De aceea a spus: Miluieste-mă!

El însă nu i-a spus nici un cuvânt. Nu obișnuia Hristos să nu răspundă la întrebările și cererile oamenilor. I-a răspuns până și Satanei, ispititorului din pustie. Atunci de ce n-o ia în seamă pe această biată femeie? Pentru ca ochii celor care nu văd nici să nu se deschidă; pentru ca femeia să dea și mai mult glas credinței sale, și toți cei dimpreună cu Hristos să vadă și să înțeleagă.

Și apropiindu-se, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât numai către oile cele pierdute ale casei lui Israel. De ce a dat Domnul un răspuns ca acesta? Mai întâi, ca să arate că Dumnezeu e credincios făgăduinței Sale; și apoi, ca să le dea de gândit ucenicilor asupra faptului că și păgânii sunt copiii lui Dumnezeu, că și ei au nevoie de mântuire. A vrut totodată să le arate ucenicilor, prin această sârmană femeie plină de credință, cum să se scuture de ideea îngustă cu care se încântau iudeii, cum că Dumnezeu are grijă numai de iudei, ca și când ar fi numai Dumnezeuul iudeilor. Deci, văzând că nu-i răspunde și că nici la rugămintea însoțitorilor Săi nu o bagă în seama, i-a alergat în față, a căzut în genunchi și a strigat **Doamne, ajută-mă!**

El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Cumplit cuvânt! Aici domnul nu vorbește de la sine, ci pe limba iudaismului din vremea aceea, după care numai iudeii erau copiii lui Dumnezeu iar cei de alt neam, câini.

Dar iată ce răspunde această femeie, mai tare în credință și decât iudeii cei aleși și decât păgânii cei disprețuiți: **Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Câtă smerenie!** Ea nu tăgăduiește că ar fi făcând parte dintr-un neam ce poate fi numit de câini. O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela. Abia după ce lucrurile au ajuns aici vorbește Domnul. Apostolii au înțeles învățătura și și-au însușit-o, dacă nu chiar pe dată, cu siguranță mai târziu. Au semănat credința în Hristos pe tot pământul. Și-au dat viața pentru ea. S-au slăvit prin ea. Dar **noi oare am înțeles, ne-am însușit lecția credinței?** Astăzi Biserica lui Hristos este poporul ales al lui Dumnezeu în lume, împărăția cea nouă și preoția cea nouă. Vedeți însă ce nesocotit, ce disprețuit este Hristos între popoarele creștine!

Ce ne rămâne de făcut nouă în neamul acesta fără Dumnezeu? Nimic altceva decât ce a făcut femeia cananeeancă: Să ne rugăm cu stăruință lui Hristos Dumnezeu cel viu și atotputernic, să strigăm către El cu credință: **Doamne, miluieste-ne pe noi păcătoșii!**

Să urmăm și noi așadar rugăciunii și credinței celei tari a femeii cananeence, să nu dăm înapoi nici o clipă. Să avem credință stăruitoare, neconținut străduindu-ne să nu lăsăm focul credinței să se răcească. Să înălțăm cu stăruință rugăciune la Dumnezeu, pentru noi înșine, pentru întreaga Biserică și pentru tot neamul omenesc. Iar credința - numai credința - va întări sufletele noastre și va scoate de la noi toată frica și toată îndoiala; rugăciunea ne va limpezi sufletele și ne va umplea de bucurie, de gânduri bune și de iubire. Fie ca milostivul și de oameni iubitorul Iisus Domnul nostru să ne întărească în credință și să audă rugăciunile noastre. A Lui fie slava și lauda, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Treimea cea deoiființă și nedespărțită, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sf.Nicolae Velimirovici, Predici

„Fericită hananeanca! A luat premiul întâi cu cunună de la Învățătorul, care pe mulți i-a miluit, pe câțiva i-a și lăudat, dar numai ei i s-a descoperit ca un examinator mai întâi fără milă, iar apoi fără de rezerve în distribuirea elogiilor.” (Nicolae Steinhardt)

Crucea de la "Puțul celor trei olteni"

După anul 1940, în curtea bisericii Mărțișor a apărut o cruce de piatră, de la fosta **fântână "a celor trei olteni"** din Mărțișor (Constantin Șerban, Ion Simigiu și Ion Militaru), de care pomenește și Tudor Arghezi în articolul "Așezământul Mărțișor" din Informația Bucureștilor, în 1943: "Cartier numit așa din bătrâni și așezat pe marginea cea mai înaltă a Bucureștilor, peste drum de închisoarea Văcărești, care a fost mănăstire, unde o fântână distribuia cu ciutura oamenilor obosiți și vitelor, apa ei adâncă și proaspătă. **"Puțul celor trei olteni" adormiți întru Domnul, grădinari și precupeți din vevhea luncă"**."

Puțul celor trei olteni, s-a aflat pe "drumul Mărțișorului", drum ce începea din locul de jos, din vechime cunoscut sub numele "Mărțișorul vechi", în mahalaua Cărămidarilor, și urca molcom povârnișul ce lega promontoriul Piscului cu coasta Mărțișorului (înălțime cunoscută ca "Dâmbul", de unde și numele străzii Dâmbului), după care se îndrepta către răsărit și ieșea în fața închisorii Văcărești. Nu departe de aceasta se afla și **fântâna ctitorită de către trei dintre primii proprietari embaticari (arendași) ai terenurilor din Mărțișor**, respectiv **Constantin Șerban, Ion Simigiu și Ion Militaru, originari din Oltenia**. Alături de fântână se găseau încă, până prin 1940, o cruce de piatră frumos cioplită și o tăbliță pe care erau zugrăviți cei trei olteni grădinari, îmbrăcați în frumoasele lor costume naționale înflorate. După 1940 puțul a fost dezafectat, pe locul său fiind amplasată mai târziu o cișmea. Cu acea ocazie, părintele Mihai a luat crucea de piatră pe care a amplasat-o în curtea bisericii Mărțișor.

Trei dintre străzile aferente uliței Mărțișorului au purtat până în 1950 numele celor trei ctitori ai fântânii. Alături de livada de cireși a Casei memoriale a lui Tudor Arghezi, **strada Simigiului** amintește, prin numele ei, de **Ion Simigiu, grădinarul din Mărțișor**, a cărui modestă locuință se afla chiar în colțul uliței. Bătrânii și-l aminteau pe Ion Simigiu așa cum arăta el prin anii 30: *un moș bătrân, măruntel, îmbrăcat întotdeauna în cămașă oltenească, albă, înflorită și cu poale lungi, încins cu brâu la mijloc și încălțat cu opinci, trăgând dintr-o lulea de lemn*. Când, la sfârșitul deceniului al patrulea, a trecut la cele veșnice, s-a dat sfoară în toate mahalalele

Bucureștilor: "A murit Simigiu din dealul Mărțișorului!", iar la înmormântarea sa au venit toți oltenii zarzavagii și precupeți din oraș. (Din lucrarea în manuscris "Povestea unui colț de București". Pagini din trecutul cartierului Șerban Vodă – Bellu, publicată în revista Biblioteca Bucureștilor, anul III, nr.10, pag.12 - 13)

Strada Constantin Șerban poartă astăzi numele de str.Lăstarului, iar strada V.Enache astăzi Str.Stânei [n.n.]

N.B. Locul pe care se află cartierul Mărțișor (cunoscut în vechime ca **Dealul Măicăneștilor**) a aparținut vetei mănăstirii Văcărești, fiind acoperit cu vii, care s-au păstrat și după secularizarea averilor mănăstirești, până când filoxera a lovit rentabilitatea acestei ocupații, determinând renunțarea la ea. Dintre **primii proprietari embaticari (arendași)** de pe vremea lui Cuza, părintele Mihai Tătărău a recuperat numele câtorva, pe care i-a enumerate în lucrarea "**La margine de București**", pag.122 : Ion Pandele, Ene Deliu, Ion Ivan Ciobanu, Ghiță Badea, Ion Stoica, Enache Stoica, Constantin Șerban, Ion Simigiu și Ion Militaru, alături de **alții veniți după 1870** – Tinca Creața, Niță Treantă, Manole Cojocaru zis Dragnea, Mihalache Cărpaciu, Vidrașcu Tăbărcă, Nae Căruțașu, Niță al Marghioalei, Frâncu, Radu Bucătaru, Spirache Oprescu, Florea Dulgheru, Ghiță Rotaru, Vasile Enache și alții. (Idem "Povestea unui colț de București". pag.12)

17 februarie – Sf.Împărați Marcian și Pulheria - Pulcheria, **fiică a împăratului bizantin Arcadius** (395-408), a fost **coregentă și sfătuitoare a fratelui ei Teodosie cel Mic**(408-450). Prin eforturile ei s-a zidit biserica Prea Sfintei Născătoarei de Dumnezeu (Teotokos) la Vlaherne. Cu ajutorul ei a fost convocat **Sinodul al III-lea Ecumenic** și erezia lui Nestorie a fost condamnată. După moartea lui Teodosie cel Mic, a devenit **logodnica împăratului Marcian** . A consimțit să devină soția lui Marcian, cu condiția să i se permită să-și păstreze fecioria. Prin eforturile ei s-a convocat **Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon**, în anul 451, unde au fost **condamnate învățăturile eretice ale lui Dioscor și Eutihie**.

Programul săptămânii 14 februarie 2016 – 21 februarie 2016

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică 14 februarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (a Cananeencei) – Pr.Ticu
Duminică 14 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Ticu
Luni 15 februarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Martți 16 februarie		- Program administrative (zi liberă)
Miercuri 17 februarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Joi 18 februarie		
Vineri 19 februarie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri 19 februarie	17 - 18	- Slujba acatistului - Pr.Ticu
Sâmbătă 20 februarie	8 - 12	- Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți - Pr.Ticu
Sâmbătă 20 februarie	17 - 18	- Vecernia duminicii a 33-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică 21 februarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (a Vameșului și Fariseului) – Pr.Dragoș
Duminică 21 februarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Dragoș

Dacă vreți să ajutați parohia Mărțișor prin directionarea a 2 % din impozitul anual, o puteți face completând de la biserică formularul 230 cu datele personale. (Formularul 230 se poate descărca și de pe pagina parohiei: www.parohiamartisor.ro la